

KU-Ž-EL

Prodejna KUŽEL nabízí tradičně široký sortiment vánočního zboží a dárečků.

V nabídce mimo jiné máme i hrabla a lopaty na sníh, nebo prima stěrku na auto s rukavicí. Naše zboží si můžete prohlédnout na www.ku-z-el.cz a kdo se pere s časem, ten si může udělat objednávku (nejméně za 500 Kč) a my mu zboží zdarma dovezeme dle dohody až domů. Zároveň bychom chtěli touto cestou poděkovat svým zákazníkům za přízeň a popřát všem úžasné pohodové vánoční svátky. Váš KUŽEL

KOSMETICKÝ SALON V PŘEZLETICÍCH!

Nabízíme: prodlužování vlasů, prodlužování řas, manikúru, nehtovou modeláž a kosmetiku za příznivé ceny!

Tímto bychom Vás rády pozvaly do našeho salonku v Přezleticích, kde nabízíme výše uvedené služby.

Jako malý dárek na uvítanou jsme si pro Vás připravily 10% slevu na kteroukoli péči z naší nabídky. Stačí přijít s letáčkem, který právě držíte v ruce. Tato akce je platná do konce roku 2011!

● Kosmetika

Ošetření EXTRA (čas 90 min. cena 490 Kč)

- anamnéza pleti, odlíčení, povrchové čištění pleti, peeling
- hloubkové čištění pleti, úprava obočí, kosmetická masáž obličeje, krku a dekoltu
- pleťová maska, výživa rtů a očního okolí
- závěrečná úprava - krém

Pracujeme s bio kosmetikou přírodního charakteru Canaderm

● Prodlužování vlasů

- metodami Tapex, Ring, Weavex, Tubex
- ceny individuální již od 7800 Kč

● Manikúra a nehtová modeláž

- gelová modeláž (490 Kč, doplnění 350 Kč)
- gel laky (170 Kč)
- manikúra klasická (130 Kč)
- P-shine (190 Kč)

● Prodlužování řas

- metodou řasa na řasu značka JB Cosmetics
- cena 1500 Kč za nové řasy v ceně je již první doplnění a kartáček na pročešávání ZDARMA
- doplnění řas po 3 týdnech - 400 Kč

Martina Drexlerová - 723 528 088 (Martina.V3@seznam.cz)

ZAPA reality, s.r.o.

Profesionálně se postaráme o prodej nebo pronájem Vaší nemovitosti. Nabízíme příjemné jednání a dlouholeté zkušenosti.

www.zapareality.cz

tel.: Roman Brož 608 242 284 • Lenka Brožová 608 237 689

VAŠE DOTAZY, PŘIPOMÍNKY ČI POCHVALY PŘEDÁVEJTE, PROSÍM AŽ UŽ V PÍSEMNÉ ČI ELEKTRONICKÉ PODOBĚ DO SCHRÁNKY OÚ!

OBEČNÍ ZPRAVODAJ – vydává Obec Přezletice, evidenční číslo MK ČR E 19096, vychází čtvrtletně, náklad 500 kusů. Redakční rada: ing. Ludmila Červínová, ing. Veronika Vrecionová, ing. Ladislava Kopáčková, grafická úprava: Josef Slunéčko. Redakce a příjem inzerce zpravodaj@prezletice.cz. Uveřejňované příspěvky nemusí vyjadřovat názor redakční rady

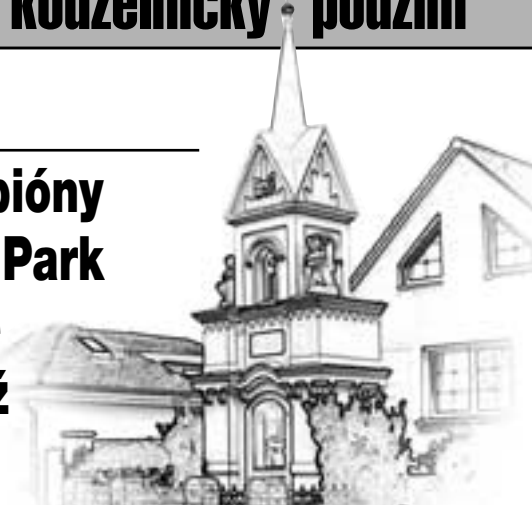
OBEČNÍ ZPRAVODAJ

TÉMA ČÍSLA: Kouzelný a kouzelnický podzim

Z OBSAHU:

- Halloween a lampióny
- Přezletický Hyde Park
- Informace z obce
- Velká letní soutěž a její vítězové

Přezletice • čtvrtletník zdarma • prosinec • číslo 27 • 2011

-- CO SE U NÁS UDÁLO --

Čí je posvícení? Naše!

Po sportovních akcích, skluznicích okurek a návštěvě přezletického ZOO se přesuneme se zahájením školního roku na pole kulturní i vzdělávací.

V neděli 11. září se konalo tradiční přezletické posvícení. Střelnice, houpačky a trampolíny zvaly děti sice už během týdne, ten hlavní nával si však majitelé atrakcí užili v neděli odpoledne. Sluníčko svítilo i hrálo a tak toto krásné podzimní počasí vyhládkovalo ven na Horní náves lidí jako buchtiček, však bylo také o jejich zábavu po posvícenském obědě náležitě postaráno – kromě pouťových atrakcí čekala na všechny příchozí čtyřčlenná kapela Pražského pouťového orchestru, která dvě hodinky hrála ty nejznámější staropražské písničky a rozezpívala přítomný přezletický smíšený sbor. A dokonce i roztančila; to zejména malé tanečnice. I když ani člen místního sboru dobrovolných hasičů se nedal zahanbit a přispěl k všeobecné pohodě svou tanečně pochodovou kreací na píseň My jsme sbor dobrovolných hasičů.

Na stolech byly tácky s úžasnými povidlovými, makovými, tvarohovými i ořechovými koláčky, po kterých se hodně brzy zaprášilo. To víte, ke kávičce se prostě něco sladkého musí. Ke svlažení hrdla po zpěvu si mohli přítomní zvolit mezi tradičním pivem a nebo burčákem či bílým, růžovým a červeným vínem. Zkrátka co kdo chtěl a na co měl při svátečním odpolední chut.

Jen jednu chybičku posvícenského odpoledne mělo – Pražský pouťový orchestr, na jehož koncerty chodili někteří z přítomných už před dvaceti lety na nádvoří pražského hradu, vyzval přítomné, aby si řekli, jakou písničku mají zahrát. „Přeci Přezletický pochod“, zaznělo z úst paní Hanzlíkové a kapela byla v koncích. Takže milí pánové, dostáváte pětku a přišťe se nechte vyzkoušet! Protože autor Přezletického pochodu, který hrával i orchestr Karla Valdaufa, seděl v publiku a býval by si to ke svým zářijovým 90.narozeninám fakt zasloužil.

Na „Pěknou“ za pěknou

Přezletické posvícení pokračovalo v duchu písničky To je zlaté posvícení, to je zlaté pondělí v pondělí 12. září v Hospodě Na náměstí tzv. Pěknou. Většinou se slavovalo jen tak u piva třeba po sklizených bramborách už od dopoledne, hlavní atrakcí však je zpívání za doprovodu pana Zahradníčka a jeho harmoniky či zpěváka a hráče na klávesy, což bylo letos. K tomu něco dobrého na zub, což si berou za své tamní štamgasti a už se zpívá a tančí do pozdních večerních hodin. Ještěže tak, protože bych se jinak nestihla alespoň na chvilku po večerním zasedání zastupitelstva zastavit na kus řeči, písničky a samozřejmě malý kalíšek. Po náročném dni to byl balzám na duši. Protože pondělní ráno začalo... →

...slavnostním otevřením první přezletické mateřské školy

tvárných pomůcek a to nejdůležitější – třídní knihy. A díky jejich úžasné práci se pondělní ráno stalo pro mnohé malé špunty vstupem do pohádkového barevného světa přezletické školky, kde se sice tak trochu budou učit, ale hlavně si budou hrát a hrát, až se budou hory zelenat. Tohle všechno jim popřáli při slavnostním otevření pan starosta Vinoře František Švarc, ředitel ZŠ pan Alfred Teller, starostka Přezletic Veronika Vreclionová a místostarostka Ludmila Červínová. „Na zdraví vám i nám všem“ – a všichni rodiče, děti, učitelky i hosté si připili jak jinak než šampaňským. A pak nastal pro mnohé děti jejich první školkový den, který se samozřejmě neobešel bez nějakých slziček a nářku „Já chci maminku“. Ale druhý a další den už se většinou všechny děti těšily mezi své nové kamarády. Tak jim ještě jednou popřejme, ať jim to vydrží.

se sídlem ve Vnoři! Tuto událost nemůžeme ani ve zpravodaji opominout, protože po mnoha měsících úporné práce, a to jak papírové a finanční ze strany našeho úřadu, tak hlavně fyzické ze strany paní ředitelky, paní učitelky i paní školníkové. Všechny tři si neuvěřitelně „máklady“ a myslím si, že nebudou nijak přehánět, když řeknu, že se už těšily na zahájení školního roku, aby si trochu odpočinuly. Kolik času jen strávila paní Koubková nad čistěním

podlah, kde nesla jedinou černou šmouhu od botek bývalých žáků ZŠ. Paní učitelka Světlanka do úmoru malovala ohromný papírový hrad včetně princezny a prince, velké obrázky na zeď se značkami a jmény všech nových žáčků, lepila obrázky na okna a vůbec všelijak zkrášlovala bývalé třídy školy. Paní ředitelka Míša to všechno musela řídit – přes dodávky vybavení do jídelny, nábytku do herny i šatny, nákupy prádla, postýlek, hraček, vý-

Jak se slavily devadesátiny

V pondělí 17. září se neuvěřitelných 90. narozenin dožil pan Josef Hulička z Akátové ulice. I když se do obce v roce 1945 „jen“ přistěhoval, přesto si zaslouží místo mezi významnými občany Přezletic, a to nejen věkem. Která víska s necelými 1100 obyvateli se může pochlubit, že tam žije známý skladatel, korepetitor, hudebník i textař, který hrál i v orchestru svého bratrance Karla Valdaufa? Jenom Přezletice, to je jasné.

Pan Hulička si oslavu svých narozenin užíval vlastně celý víkend, protože v sobo-

tu odpoledne se u něj doma sešlo pět kolegů hudebníků z Pražského salonního orchestru magistra Vomačky, aby si společně s oslavencem zahráli jeho nejznámější skladby či úpravy skladeb světově známých skladatelů. Své vlastní skladby hrál oslavenec jen v klavírní úpravě a doprovázel hlavně svou dceru Evičku, ale i další kolegyni – zpěvačku z orchestru. Pěťadvacetičlenné publikum příbuzných i sousedů si

užilo více než dvouhodinový hudebně-poetický dopoledne. V neděli se pak u Huličků sešli někteří členové přezletické kapely Akord, aby si spolu s jubilantem zazpívali písničky z dob, kdy se v Přezleticích hrávalo ochotnické divadlo, které scénickou hudbou opatroval pan Hulička. Aby při zpěvu nevyschlo v krku, pilo se víno a pro zahánění největšího hladu všichni přítomní snědli, podobně jako ruští námořníci, harmoniku i s klapkami. 😊

PŘEZLETICE V OBRAZECH

Malý výlet do devadesátých let (foto vlevo) a začátku 21.století – tak vypadal nyní tolik sledovaný obchod a restaurace.

Jó, mít tak hrad... Přezletice svůj mají! A kdepak se nachází? Ani na Hradčanech, ani na OÚ, je ve školce na chodbě a každé ráno vítá všechny děti „do práce“.

Podzim – houbaření čas. Malá ukázka toho, že na houby se nemusí jen do lesa, stačí dojít na dvorek a houbobraní může začít.

V září se konal malinko netradiční bazar pro ty větší až skoro dospělé děti a bohužel i netradičně skončil – přišla pouhá jedna maminka s náctiletou dcerou. Škoda, protože výběr byl nejen z oblečení.

No není to krása? Někdo sbírá známky, někdo vdolky či holky, Ludvík sbírá staré plynové zapalovače

Tak tady se mi nějak nedostává slov... Je tu silnice s jedním pruhem a řidiči si mají dát přednost, tak jak je upozorňují dopravní značky.

Bohužel i sama jsem viděla „teréňáka“ (taky jak jinak – mám silný a velký auto a holt taky silnej a velký mozek), kterak si zkoušel odpružení svého kola při přejezdu překážky. Naštěstí mě řidič nezastřelil, i když tak trochu vypadal, a mé výčitky a vlastně i nadávky na jeho adresu po něm sklouzly jako voda po skle.

Svatý Martin sice nepřijel na bílém koni, přesto dva dny po jeho svátku byly Přezletice bílé jako by stébla trávy a listy stromů někdo obalil v cukru.

Jen na chvilku jsem si odskočil a mezitím mi mráz zamknul rybník“ pravil v pohádkách z mechu a kapradí malý vodník. Podobně by se mohly cítit naše ondatry či správně nutrie v „louži“ ve Ctěnickém háji, kterou pokrýl mráz slabou vrstvou ledu. Naštěstí bylo zamčeno sotva na jeden západ a tak před polednem už obě vodní myši brázdily hladinu jako malé ledoborce.

A pokračovalo se konečně v dočištění vodoteče, které skončilo až u samého pramene. To bylo vody, když bagr pramenu uvolnil cestu!

Možná to byla akademická malířka, možná jen ryzí amatérka, přesto bylo podzimní setkání u traficky na Ctěnické velmi milé. „Ráda tu maluju, Přezletice jsou moc krásné a zajímavé“, prozradila mi paní malířka, kterou jsem vyrušila z práce.

Nebe plné draků

Měsíc září konečně dostal svého názvu, protože sluníčko září a zářilo až do soboty 8. října. Ten den se sice jako na potvoru ochladilo, ale studená fronta přinesla na svém rozhraní báječný vítr, přímo ideální pro 4. ročník Přezletické drakiády. Od 15. hodiny se postupně zaplňovalo pole s čerstvě vyrašeným ozimem malými, velkými, starými, mladými i nejmladšími drakopouštěči. Celé rodinné klany tak trochu v koutku duše soutěžily o to, či drak vyletí nejlépe a nejelegantněji nahoru, který drak bude ve vzduchu nejdéle a nejvýše, který drak je kupovaný a který je z domácí dílny; prostě soutěživost byla a ne že

ne. Občas to sice vypadalo, že zde draky přišli pouštět spíše tatínkové sobě pro radost, protože jejich ratolesti měly úplně jiné starosti – kupříkladu si potřebovaly sdělit poslední novinky ze školky, protože se rozešly s kamarády pře-

ci už včera odpoledne. Koho vítr profouknul až do morku kostí, ten se vydal k hasičárně, kde měla čekat původně studená limonáda a pro rodiče pivo. Organizátoři však pružně zareagovali a tak se podával teplý čaj (pro některé dospělé i s rumem) a na ohýnku opečený špekáček. Mňam.

Lampióny jako bludičky

V předvečer státního svátku se na počest 93. výročí vzniku Československa konal již podruhé lampiónový průvod, který byl zakončen položením květin u pomníku padlých přezletických občanů z první světové války a u pomníku padlých rudoarmějců z druhé světové války.

Loni průvod vycházel za jasného dne, kdy podzimní slunce vesele svítilo na lehce zklamané tváře dětí, která nesly sice rozsvícené lampióny, ale nějak to nebylo na slunci vidět. Proto se letos organizátoři rozhodli posunout začátek průvodu o půl hodiny dál, až na půl sedmou. Záměr se podařil, protože tentokrát byla tma jako v pytli. Však také lampióny krásně zářily zvláště velmi tmavými částmi ulice Zahradní i Veleňské, kde se ještě nepodařilo přesvědčit ČEZ, aby nám zde udělali rekonstrukci jak rozvodů elektrických kabelů, tak i veřejného osvětlení. Stále jen marně žádáme a žádáme.

Naštěstí lampiónů bylo požehnaně a tak si děti svítily na cestu jako malí permoničci s lucerničkami. Na křižovatce ulic Zahradní, Na Váze a Veleňské se průvod zastavil, aby s přáním tajným či hlasitým poslal na šťastný let čínský lampión „šťěstlí“.

Zatímco se paní Hanzlíková s paní Šillerovou pokoušely zažehnout hořák lampiónu, děti si vymýšlely přání. „To si musíš nechat až na Vánoce“ řekla paní Hanzlíková smě-

rem k malé slečně a vlastně i ke spoustě dalších malých slečen, které se k vyřčenému přání: „Přeju si kočárek“ rychle přidávaly svým „Já taky“. Mezitím se zapalování lampiónu

chopil člen dobrovolných hasičů a lampión se líně zvedal nad ulici a pomalu chytal dech na dlouhý let vzduchem. „Ať se máme všichni rádi“ zaznělo najednou z úst malé Alžbětky a s tímto přáním lampión zmizel za velkým smrkem.

A náš průvod se pohnul směrem po Veleňské, kde auta ukázněně či trochu z donucení zpomalovala, aby ten dlouhý svítící had mohl bezpečně dojet až k oběma pomníkům. Před položením květin zde všechny přítomné přivítala paní starostka a kratičce připomněla den vzniku naší státnosti, den 28. 10. 1918.

A pak se všichni rozloučili, popřáli si hezký večer a komu ještě svítil lampión, ten si mohl posvítit sobě na cestu do postýlky.

Halekání s Helekalem

„Prostě to bude ve středu, všichni jsou na to zvyklí“ rozhodla nakonec paní kulturní Hanzlíková a zavrhlá tak možnost uspořádat tradiční podzimní

rem 17. hodiny. Tedy abych byla přesná – urostlá postava zpěváka Jiřího Helekala spíš vtančila do našeho sálu. Velký potlesk byl skutečně na místě.

posezení seniorů na svátek svatého Martina (letos připadl na pátek 11. 11.) a opět si připít a ochutnat mladé víno.

Svatomartinské tedy sice nebylo, za to bylo báječné bílé Chardonnay a červený Portugal modrý, které na setkání přezletických seniorů osobně doporučil pan... to si při pečlivém čtení Zpravodaje jistě doplníte sami.

Přezletice se rozrůstají a náš sál už bohužel není to správné místo na pořádání společenských akcí, zejména v podobě koncertu. Ty tři sloupy prostě nějak překážejí ve výhledu. Už na jaře bylo skoro „vyprodáno“ a protože spoustu lidí nalákalo vystoupení zpěváka Jiřího Helekala, nechtěli někteří seniori nechat nic náhodě a raději přicházeli už půl hodiny před oficiálním začátkem, tj. v půl čtvrté. A hned byla jako vždy kávička se skvělými minizákusky z dílny paní Mesnerové; pro pány pochopitelně točené pivo. Po kávě se nabízelo víno a k němu něco malého slaného na zakousnutí; něco velkého k zakousnutí (tedy pro některé dámy 😊) přišlo s úde-

Hned první písničkou si získal celé publikum – Cikánku věnoval na přání paní Říhové k jejím listopadovým narozeninám. Následovala směs nejnámějších písní, a to včetně té o tom, že „Chtělo by to kolo“. Před dalšími písničkami vyzval přítomné nejen ke zpěvu, ale i tanci a té, které přijde tančit jako první, věnuje polibek.

ke které se na podiu chystá duo Zahradníků; rychle dojíst báječnou večeří a vzhůru do kola, parket už čeká. Tančilo a zpívalo se, pivo teklo proudem (i když se muselo pro další sud), vína co hrdlo ráčí a o všechny se staraly jako vždy báječné „holky do kultury“.

Bylo to super 2.11.2014
Jiří Helekala

Pusu od Jirky si nenechala ujít a nikým sebrat ...můžu to vůbec prozradit?

Když se Jiří Helekala chopil kytary a spustil písničky jako od táboráku (Niagara, Na Okoř je cesta), připadala jsem si jako na pionýrském táboře, kde jen ti frekventanti byli nějak starší. Ale bavili se o to víc a zpívali opravdu z plna hrdla. Hodina utekla jako voda, což byla velká škoda a je proto možné, že pořadatelé vezmou doslova závěrečnou píseň „Za rok se vrátím“.

Je čas na posílení se na další část večera,

CO JE NOVÉHO NA www.prezletice.cz

Asi nejdůležitější novinkou je Územní plán, jehož plné znění (textová i výkresová část) je umístěno v rubrice Obec Přezletice. Po skoro 4 letech intenzivní práce konečně mohlo zastupitelstvo obce schválit nový územní plán, který je zásadním právním podkladem pro další rozvoj obce.

V září se objevila nová rubrika – Mateřská škola. Čerstvě fungující škol-

ka zatím nemá vlastní webové stránky a protože je vlastně „naše“, můžete informace o školce jakož i o proběhlých akcích včetně těch teprve plánovaných získat na stránkách obce.

Podzimní anketní otázka se zaměřila na blížící se Advent a připravované přezletické minitryh o víkendy 26. a 27. 11. Skvělý nápad a na trhy se určitě přijde podívat 23 lidí, 6 dal-

ších nápad hodnotí kladně, ale nepřijdou a 3 další respondenty tento nápad nezajímá.

A co vás vlastně zajímá? Co byste se chtěli cestou ankety dozvědět o přezletickém životě? Neváhejte a pište, volejte, mailujte a zapojte se tak aktivně do průzkumu názorů vašich sousedů na věci, které je trápí a často ze stydlivosti třeba zůstávají skryty.

Se začátkem školního roku se pravidelně ve Ctěnickém háji koná závod v přespolním běhu s názvem Miranovy duby, kterého se účastní žáci základních škol ve Vínově a který si jistě mnozí z vás v rámci studia na ZŠ také zaběhli. Letošní jubilejní XXV. ročník si jistě zasluhuje malé připomenutí, proč nese zrovna název Miranovy duby. To bylo tak:

„Burič selského lidu a spolurabů“ ... aneb kdo byl Josef Miran (první část)
autor: Tomáš Dvořák

Naše obec se ve své historii nemůže chlubit množstvím rodáků, kteří by svými činy či pověstí výrazně přesáhli hranice rodné vsi a zapsali se do povědomí regionu či celé země. Josef Miran ale touto osobou jistě byl. Při shromažďování podkladů k historii naší obce není možno jeho osobu pominout. Torzovitě a dosti nejednoznačně údaje mě vedly v poslední době ke snaze o získání maxim informací o jeho životě, rodině, i tragické smrti. Přestože se archivních dokladů dochovalo velmi málo, práce nebude zřejmě nikdy u konce. Snažit se poznat myšlení a pohnutky venkovského sedláka z konce 18. století znamená seznámit se se životními poměry regionu, ale i proniknout do poměrů takřka-jíc celostátních.

Je pozoruhodné, že prakticky až do dnešních dnů se v ústním podání dochovalo povědomí o existenci přezletického rychtáře, který se zúčastnil velkého selského povstání v druhé polovině 18. století. Avšak o jeho osobě a životě se dnes ví už jen málo. Lze samozřejmě namítnout, že velkou měrou se na jeho popularizaci podílel známý regionální historik J.V. Prášek, který se o něm jako jeden z prvních zmínil ve svém dosud nepřekonaném díle „Brandejs nad Labem, panství i okres“, a sice v posledním díle této trilogie, poprvé vydaném již roku 1913 a v nedávné době Okresním muzeem reprintované. Zde v kapitole „Předletice a Zlatý kopec“ píše autor o jakémsi Josefu Miranovi, jednom z vůdců selského povstání, který svůj život skončil na šibenici před pražskou Poříčskou branou v březnu roku 1775. Vzhledem k tomu, že Prášek v tomto dílu velmi podrobně zpracoval gruntovní (pozemkové) knihy, které se dochovaly jak na ctěnickém panství, kam Přezletice tou dobou vrchnostenskou správou spadaly, tak knihy z vedlejšího komorního panství Brandýs n/L., mohl si dovolit poznámku, že rychtář Miran byl zřejmě člověkem „novosedlým, neboť toho jména ve vsi nikdy nebývalo“, jak doslova uvádí. Tudíž ani historik Prášek nebyl na počátku 20. století schopen osobu přezletického rychtáře blíže identifikovat. V době, o které mluvíme, spadaly pod nevelké panství se sídlem ve Ctěnicích: zámek se sídlem vrchnostenské kanceláře, při něm panský dvůr, ovčín, kovárna a několik podružských chalup, dále poddanské vsi Přezletice a Sluhy s kostelem, farou, panským dvorem a mlýnem, nakonec pak mlýn na Podolance. Gruntovní knihy se

na ctěnickém panství v souvislé řadě dochovaly od roku 1744 a opravdu bychom zde člověka jménem Miran nenašli. Jak bylo již uvedeno, účastnil se onen tajemný Josef Miran selského povstání na jaře roku 1775, a jako jeho aktivní účastník zaplatil za účast nejvyšší daň. Selské povstání, které mělo v této době nadregionální charakter, nemohlo uniknout pozornosti historiků. Zaměřme-li se na detaily, a o ty nám teď jde především, pak nacházíme dosti rozporných a často protichůdných informací. Kupříkladu historik Josef Svátek, který je známý svou častou fabulací a zkreslováním historických událostí, píše o onom popraveném rychtáři nikoliv jako o Josefu Miranovi, nýbrž jako o Josefu Černém. V našem případě se jedná o velmi důležitou poznámku. To podstatné k identifikaci Josefa Mirana ale přinesl až Josef Petráň ve své knize „Rebelie – příběh 1 týdne a 2 dnů v březnu 1775“. Podrobným rozбором archivních pramenů včetně farních matrik, vedených farním úřadem ve Vínově, kam Přezletice od nepaměti církevní správou spadaly, lze s vysokou pravděpodobností ztotožnit osobu Josefa Mirana s osobou Josefa Černého, hospodářiči v Přezleticích po předcích na tak řečeném Samkovském jínak i Beránkovském statku (nyní č.p. 13). Je to logické, rychtář býval ve vsi jakousi prodlouženou rukou vrchnosti, tento úřad tak zastával většinou zástupci starých zasloužilých selských rodin.

Rodina Černých patří mezi nejstarší, písemně doložené přezletické rodiny. Jak již bylo uvedeno, Přezletice spadaly vrchnostenskou správou pod malé panství Ctěnice, které svůj význam pro šlechtu mělo zejména svou blízkostí ku Praze a fungovalo zřejmě jako zdroj čerstvých a levných produktů ke každodenní spotřebě ve šlechticím sídle v Praze. Bylo tomu tak i za vlády hrabat Losyů z Losinthalu, kteří drželi Ctěnice nepřetržitě od roku 1652 do roku 1781, kdy vymřeli po meči, a kteří současně vlastnili palác v dnešní Hyberské ulici na Novém městě pražském. I Josef Černý byl jejich poddaným. Před Losinthalu, ale i po nich, měnilo panství často majitele. Je to jeden z důvodů, proč se písemnosti spojené s vedením vrchnostenského úřadu dochovaly jen torzovitě. Nejstarší zmínky o konkrétních obyvatelích Přezletic máme z poloviny 17. století, kdy se na celém území Čech sestavoval soupis lidí odvádějících berně (daně), odtud název Berní rula. Tou dobou jsou Přezletice popisovány jako ves pustá a nalézáme jen soupis neosazených gruntů a chalup, mezi nimi i pustý tzv. „Samkovský grunt“, tak jak bývalo zvykem pojmenovány po starém držiteli. Roku 1670 při tzv. Revizitaci Berní ruly jsou už téměř všechny grunty ve vsi osazeny novými hospodáři. Další stručnou zmínku lze nalézt ve z povědních seznamech arcidiecéze pražské. Na arcibiskupství tehdy faráři odesílali soupisy nikoliv lidí, kteří ke zpovědi přišli, nýbrž seznam těch, kteří se z nějakého dů-

vodu nedostavili. Mezi těmi nacházíme roku 1673 i jméno Mikuláše Churáně. Čechy v této době ještě s krutou pravidelností zasahovaly epidemie moru. Velká „morová rána“ proběhla v letech 1679-1680, kdy se nám zachoval sumář sepsaný vinořským farářem, ten tehdy odeslal na pražské arcibiskupství soupis osob, které nákaze podlely. Zde můžeme nalézt z Přezletic jen jediné jméno, zatímco ostatní přířazené osady byly postiženy mnohem více. Další epidemie, ještě většího rozsahu, dopadla roku 1713. V té době můžeme již zemřelé studovat ve vinořských farních matrikách, které jsou souvisle vedeny od roku 1691. Téhož roku také umírá ve věku 70 let Mikuláš Černý, s velkou pravděpodobností lze jeho osobu ztotožnit s Mikulášem Churáněm.

Studiem přezletických gruntovních knih lze dále zjistit, že Černí hospodařili na jednom z největších statků ve vsi, na již vzpomínaném Samkovském gruntu (dnes č.p. 13). Rozborem farních matrik známe jméno Mikulášovy manželky, jmenovala se Alžběta, a pět jejich dětí – Matěje, Jana, Jakuba, Karla a Alžbětu. Ani u jednoho z nich neznáme přesné datum narození, jejich narození spadá do let cca 1675-1686. Syn Karel zemřel v roce 1703 ve věku 17 let, dcera Alžběta se vdala za Václava Dvořáčka z Přezletic. Ostatní tři synové založili v Přezleticích silné rody, jejichž potomky lze sledovat až do současnosti. Další zmínku o hospodářích na Samkovském statku máme z roku 1670, kdy byla sestavena tzv. Revizitace Berní ruly, na gruntech je hospodářem Mikuláš Uram. Roku 174, kdy vznikl soupis tzv. Tereziánského katastru, je zde jmenován jako hospodář Jan Černý, jeden ze synů Mikuláše Černého. Tento Jan měl za manželku Kateřinu Pabiškovou z Vínově. V letech 1697-1711 se jim v Přezleticích narodilo šest dětí, mezi nimi i syn Jakub (pokřtěný ve Vínově 12.července 1703). Jakub se později stává dědicem rodného statku a v září 1726 se žení s Dorotou Špalovou z Polerad, se kterou měl posléze až do roku 1749 celkem 10 dětí. Jako šestý v pořadí se rodičům 15. prosince 1739 narodil syn Josef. Syn Josef se oženil ve 21 letech se 17-letou Dorotou Semeckou z Radonic. Až čtyři roky po svatbě se manželé dočkali prvního potomka - dcery Anny Kateřiny (později vdané za Jana Pfeiffera na Chvaly), v prosinci 1766 přišla na svět další dcera Kateřina Barbora (vdaná posléze za Josefa Zemana do Dehtár), třetím v pořadí byl syn Josef a nakonec ještě Jan Křitel, který se však nedožil ani prvních narozenin. Josef Černý, narozený na sklonku roku 1739, je dle všech dostupných pramenů naším Josefem později řečeným Miranem. O významu či původu tohoto přízviska můžeme dnes jen hypotetizovat. Snad mělo souvislost s označením Churán, které Černí dědili po předcích možná jako tzv. „jméno po chalupě“, což nebývalo tehdy při nestálosti příjmení žádnou zvláštností. Historik Josef Petráň mohl ještě v 70. letech 20. století nahlédnout do dnes již ztracené obecní kroniky, kde nalezl i označení „Huroněm“.

Pokračování příště

PŘEZLETICKÝ HYDE PARK

Vážení sousedé a občané naší obce,

i když jsem zatím v naší obci teprve druhým rokem, dovoluji se vyjádřit ke stavu sportovního areálu zmíněného v minulém zpravodaji.

Toto sportoviště a přilehlé dětské hřiště využívá řada mých sousedů včetně mne. Naprosto souhlasím s nutností renovace, rekonstrukce jelikož v tomto stavu ho nelze plně využívat což je velká škoda. Sportoviště je ve velmi příjemném prostředí a prostorově ideální, proto nevidím důvod, proč musíme být státem nuceni hledat sportovní a kulturní využití jinde.

Tímto se přidávám a apeluji na rozumné resp. nějaké jednání ze strany zástupců Sokola Přezletice.

Na druhou stranu nejsem zastáncem megalomanských rekonstrukcí či staveb, jaká jsou vidět v řadě obcí z okolí Prahy. Tato řešení nejsou vždy ku prospěchu občanů daných obcí, ale spíše investorů. Po těchto „rekonstrukcích“ se totiž

dostáváme do stavu, kdy běžný občan nemůže a ani nechce v takovém prostředí sportovat a ztrácí se domácí atmosféra a vzájemné soužití v obci.

Domnívám se, že by byla plně dostačující rekonstrukce zázemí, oplocení, povrchu antukových kurtů, srovnání a zatravnění fotbalového hřiště, úplná renovace zadního „volejbalového“, hřiště (např.: plážový volejbal, basketbalové koše atd.) a v neposlední řadě zmodernizování přilehlého dětského hřiště.

Je samozřejmě možné jít v rekonstrukci ještě dál, ale to je otázka peněz a chuti.

Zajímalo by mne, zda je důvodem nevyužití těchto sportovišť skutečně pouze jejich stav nebo je to spíše nezáměr ze strany občanů. Toto si musí zodpovědět každý z občanů sám.

Nová hřiště totiž nejsou ještě zárukou, že na nich bude někdo skutečně sportovat resp., že vynaložené peníze budou dostatečně zhodnoceny.

Za pár sousedů ze Zlatého kopce musím potvrdit, že zájem tu je, a neodradil nás ani stav hřišť, i když pravdou je, že na tenis jsem bohužel nucen chodit na kurty do Vínově.

Věřím v rozumné řešení tohoto stavu a jsem připraven pomoci, a to jak při rekonstrukci tak i při aktivním „zhodnocování“ vynaložených prostředků.

Přeji vám příjemné žití v naší obci.

Váš soused Lukáš Zaňák

PODĚKOVÁNÍ

Chtěl bych touto cestou poděkovat mladíkovi, který za mě v září zaplatil jízdné na lince 302. Bohužel jsem neměl menší částku než 1.000,- Kč a řidič autobusu odmítl dále jet; důvodem bylo, že je tisícikoruna neadekvátní k ceně jízdného. Třeba se s oním mladíkem ještě někdy setkám a budu mu moci osobně ještě jednou vyjádřit svou vděčnost za jeho lidskou reakci na vzniklý problém.

Macourek Jan

Vážení spoluobčané,

jsem důchodkyně, která zde žije od narození a nedá mi to, abych se nevyjádřila k dnešnímu životu v naší obci.

Dříve se odpad ze zahrady kompostoval někde v rohu pozemku, v horším případě rozážel okolo obce ze všech stran. Nyní máme v sezóně každých 14 dní na zahradní odpad přistaven kontejner a na jaře a na podzim kontejner na směsný odpad.

Bohužel to není nic platné, protože nepřizpůsobiví občané si stále myslí, že za obcí to není vidět a vyváží do okolí dál co se jim doma nehodí.

Majitelé terénních motocyklů jsou toho názoru, že pole jsou terény pro jejich sportovní využití. Polní cesta uzavřená závorou není žádnou překážkou a jízda po zoraném a osetém poli není

výjimka, vždyť škodu dělám někomu jinému.

Protože za našim rodinným domkem je stanoviště kontejnerů na tříděný odpad nestačím se divit jaký mají někteří spoluobčané k třídění přístup. Do kontejneru na nápojové obaly dávají kartony papírové, které patří do kontejneru na papír, kam pro změnu hodí v igelitové tašce odpad, který patří do popelnice, nebo když už zvolí správný kontejner tak velkoobjemový karton hodí do kontejneru v původní velikosti bez rozložení a kontejner je v tu ránu plný.

Jeden z podnikatelů v našem nejbližším okolí třídí do papíru hadry od oleje, do kontejneru na PE rozšlapané sololitové desky a olej či podobné tekutiny nechá volně téct po silnici a tak máme v době dešťů ulici krásně zbarvenou do duhových barev.

Tak si myslím, že bychom se měli nad sebou zamyslet a srov-

nat si v hlavě priority, než se takovýmto počínáním sami zničíte. Vždyť v polích se již pomalu neobjevuje žádná zvěř, protože majitelé psů chodí venčit do polí své miláčky, které nechávají volně pobíhat a zvěř úspěšně likvidovat.

Před zahájením stavebního bumu se občané Přezletic většinou osobně znali.

Dnes je situace úplně jiná. Noví spoluobčané (ale ne jen oni) si někdy nechtějí uvědomit, že na vesnici je jiný způsob života než v paneláku a nerespektují okolní přírodu. Je pěkné, když mám svůj pozemek krásně osázen a udržován, ale totéž by mělo platit i o obci a jejím okolí.

Doufám, že si to všichni včas uvědomíme a budeme se podle toho chovat.

Přeji Vám mnoho pěkných dní v naší obci.

Helena Říhová

V Přezleticích dne 19. 9. 2011

Fotbal

Jako číslo jedna v dnešních zprávách si nepochybně zaslouží být tým malé kopané **Přezletice SK RSC** v Hanspaulské lize skupiny 6. H. Po loňském podzimním skvělém postupu ze 7. do 6. ligy naše mužstvo naznačilo stoupající formu a chtělo se poprat ne o udržení v 6.lize, ale naopak postoupit výš. Herní projev a hlavně střelecký výkon by si postup nepochybně zasloužil, ale vinou jisté organizační nepřesnosti naši fotbalisté nastoupili do Podzimu 2011 opět do 6. ligy. a vzali to tentokrát řádně od podlahy.

Po 8 odehraných kolech jsou Přezletice na skvělém prvním místě s 15 body za 7 výher a 1 remízu s týmem ze středu tabulky Blue Flame (3:3). V každém zápase dokázali naši borci bez problémů alespoň dvakrát skórovat a nejen to - Vysmáté zájce vystřelili poměrem 10:3, Prague United 8:1 a Butovice 6:2. V 9.kole narazí na domácím hřišti ve Kbelích na druhý tým tabulky Boys in Blue a svedou přímý souboj o první místo, protože oba soupeři dělí pouhý jeden bod.

Veteránská liga si plyne pro naše zástupce **Přezletice SG** i na podzim svým pohodovým tempem a 8.místem (4 body za 3 vítězství a 5 proher) není sice na postup výš, ale ostudu nám naši fotbalisté rozhodně nedělají. Kromě prvního kola, kdy prohráli 0:3 s týmem Sebranky, dokázali vždy vstřelit minimálně dva góly. Sice jich už dvakrát šest dostali (od FC

RUM – vedoucí tým a Běchovických sršňů), ale i Přezletáci mají velký střelecký potenciál, což dokázali 5 góly do sítě Felix Clubu; s tímto týmem jich bohužel o 4 víc dostali. V 9. kole se utkají s týmem Kehar, který je v tabulce s příčku výš a při dobré formě je možné, že náš tým poskočí o kousek výš.

Stolní tenis

Po loňské nepodařené sezóně Sokola Přezletice A už bohužel Přezletice nemají žádného zástupce v Divizi a tým hraje nižší Krajskou soutěž 2. třídu skupinu B. Aktuálně se po 5. kole pohybuje na 9. místě s 1 vítězstvím, 1 remízou a 3 prohrami. Remízu 9:9 uhrál hned v 1.kole s týmem Ml. Boleslavi D, který je v tabulce na 8.místě, a to jen o skóre. I letos tým spoléhá hlavně na stále opory Radka Sluněčka, Roberta Weihauptu a Ondřeje Havazíka, kteří zatím jako jediní nastoupili ke všem zápasům. V každém kole pak na zbylých možných místech nastupují buď někdo z dalších základních kamenů našeho týmu (Horálek Jiří, Havazík Roman), hostující posila z AC Sparta Tomáš Hudec a nebo pravděpodobně nováčci z řad 15-ti členného oddílu (nemají registrované umístění v žebříčku) Ivana Nováková a Tomáš Berdych. Úžasná shoda jmen a kdyby ke čtyřhře nastoupil s dalším členem našeho týmu Štěpánkem (Petrem a nikoliv Radkem ☺), mohlo by to na palubovce vypadat jako při Davis Cupu.

Týmy Sokol Přezletice B, C a D hrají Okresní přebor 1. až 3.třídy, ale Středočeský jako jediní nemají na internetu žádné výsledky, pouze stručné oznámení „Zatím nebyl zadán stupeň soutěže“. Je odehráno 6 kol a očividně je někde chyba. Že by u soudruhů z NDR?

Sportovní střelba

S končícím létem skončila i sezóna střelby z malorážky ve ctěnické střelnici a nastupuje tvrdá příprava „vzduchovková“ v hale, resp. společenském sále Obecního úřadu. Staří ostřílení borci a borkyně jistě znají své tréninkové dávky, aby si při tréninku a Přezletické lize dorostu nastříleli dostatečnou bodovou pohodu a klídek pro jarní Mistrovství republiky; a samozřejmě se podle toho budou při tréninku pod zkušeným trenérem Jiřím Novákem snažit.

To nováčci na poli střeleckém, kteří se opět před zahájením zimní vzduchovkové sezóny objevili a dokonce se rekrutují i z řad Přezletáků (hurá, no konečně!), potřebují informace o střelbě vstřebávat plnými doušky. A tak se opět pravidelně vždy úterní a čtvrteční odpovědně ozývá plechové plop, plop z podkroví obecního úřadu a mladé naděje zde trefují s větší či menší úspěšností desítkový střed deset metrů vzdáleného terče. Držíme všem střelcům našeho střeleckého oddílu palce, ať jim sport přináší radost a dosahují jen skvělých výsledků. **LC**

Velká letní soutěž o nejrozkvetlejší okno a předzahrádku má své vítěze!

Letošní začátek podzimu se podobal spíše letnímu počasí, kterého se nám naopak nedostávalo v době letních prázdnin a dovolených. Teplo a sluníčko, do toho sem tam dešťová přeháňka, bylo přesně to pravé ořechové pro kytičky jak v truhlících na balkónech či oknech, tak i pro ty v záhoncích předzahrádek. Podobný scénář jako loni, proto byl konec naší Velké letní soutěže posunut až do konce září, abychom mohli ohodnotit i ty truhlíky či záhonky, které právě v září chytly tzv. druhý dech a rozkvetly do kvetoucí nádhery.

nutelnou nádhrou. Spolu s paní starostkou se nám cena ve výši 1000,- Kč a pamětní list předávala skutečně do těch nejpovolanějších rukou; rukou, které den co den s neuvěřitel-

no trpělivostí oštipují odkvetlé jednoleté květy, aby nenarušovaly a nekazily dojem fontány fialové kvetoucí petúnií. Gratulace k 3.vítězství v naší soutěži si skutečně zasloužila přípitek šampaňským. Škoda, že nemocná dcera paní starostky celou sezónu stále kvetly kytičky a zjemnily tak pohled na ty ohybné kamiony, které si bohužel zkracují cestu přes naši obec. Ať je to jak je to, vítězem letošního ročníku se stala paní **HELENA ŘÍHOVÁ**, které doslova rozkvetlo každé volné místo na její předzahrádce i zahrádce. Už od jara jsme mohli sledovat, jak zde kvetou první jarní krokusy, narcisy a tulipány, aby pak po odkvetu přepustily svá místa pravým letničkám, které svou pestrobarevností skvěle doplňovaly stále zelené buxusy a zakrslé jehličnany. Načarovat zahrádku tak, aby od jara do podzimu stále kvetla, to si vyžaduje skutečně pečlivé zmapování a rozvržení záhonků celé zahrady. Cenu pro vítěze jsme skutečně předávaly do těch správných zahradnických rukou, ze kterých jsme pak při odchodu obdržely svázanou kytičku feferonek všech možných tvarů. Už jen přičichnutí k nim byla pěkná síla. Posezení u skleničky červeného vína a báječných slaných zapečených jednohubek navodilo velmi milou atmosféru pro popovídání si o životě v obci. Velmi mile mne překvapily názory starousedlíků na běžný život v Přezleticích, který na rozdíl od jiných vidí podobně jako my, přistěhovavší se před více než deseti lety z Prahy. S názory paní Říhové se můžete i vy seznámit v rubrice Přezletický Hydepark; v dopise, který obdržela redakce Obecního zpravodaje už v polovině září, komentuje paní Říhová problémy ze svého nejbližšího okolí.

Ceny pro vítěze jsou předány, přesto si nemohu odpuště poděkovat všem ostatním, kteří si každoročně zdobí svá okna, terasy i předzahrádky hlavně pro potěchu svou. A i když letos v naší Velké letní soutěži nevyhráli, je hezké vědět, že příští rok zasadí letničky do truhlíků zase, čímž potěší nejen

nám nedovolila setrvat déle u báječného moučníku i chlebičku a dozvědět se něco dalšího z tajemství úspěchu paní Kubelkové. Takže pro konkurenci jen zopakujeme, že sazenice petúnií opět dozrávaly a sílily ve skleníku. Třetí ročník soutěže O nejrozkvetlejší předzahrádku svého vítěze překvapivě našel také ve Velešské ulici; skoro se zdá, že blízkost hlavní průtahové ulice kytičkám přímo svědčí. A nebo to bude spíš tím, že si obyvatelé této velmi frekventované ulice zpestřují svůj život u přezletické dopravní

Pro větší zapojení Přezletáků do soutěže, ve které vlastně soutěžící zkrášlují obec pro nás všechny, byly i letos umístěny fotografie jednotlivých soutěžících oken a předzahrádek umístěny na našich webových stránkách a vy všichni jste mohli poslat hlas svému favoritu. V internetové soutěži o nejrozkvetlejší okno zvítězila paní Miluška Kubelková s 59 hlasy a pomyslnou stříbrnou a bronzovou medaili si odnesla „okna“ ze starých Přezletic. Teprve 4. a 5. místo obsadila okna z nové lokality Zlatý kopec; tady ale musím říct, že zejména okna v 1.patře domu ve Vinošské ulici se svou záplavou červených petúnií šlapou paní Kubelkové hodně na paty. Internetovou soutěž o nejrozkvetlejší předzahrádku vyhrála paní Kubelková starší.

Internet nechme internetem a podívejme se na vítěze hlavní soutěže, které vybírá ze všech úžasně kvetoucích oken, schodů, teras a předzahrádek Komise životního prostředí. V soutěži O nejrozkvetlejší okno se komise vzácně shodla s internetovým hlasováním a po roční pauze cena putuje opět k paní **MILE KUBELKOVÉ** do Velešské ulice. Fialové petúnie, které zdobí celé schodiště do zvýšeného přízemí rodného domu, ať už v závěsných květináčích či v květináčích volně stojících na jednotlivých schodech – to je prostě pastva pro oči. Zejména ten, kdo přijíždí do obce od severu, užívá si přímo plnými doušky tuto nepřehléd-

sebe, ale i všechny ostatní kolemjdoucí sousedy. Díky všem a letos Čestné uznání udělíme paní Janě Svobodové z Topolové ulice za její petúnie na balkóně v barvě spartanské trikolóry a paní Kateřině Hoffmannové ze Zlatého kopce za její záplavu červených petúnií ve všech oknech směrem do Vinošské ulice, které kvetly v celé své nádhře ještě v listopadu a první letošní přízemní mrazíky se jich ani netkly. Díky. **LC**

VHS Benešov – nový provozovatel vodovodu a kanalizace

Od 1. 1. 2012 se novým provozovatelem vodovodu a kanalizace v obci stává Vodohospodářská společnost Benešov, s.r.o., kterou obec vybrala v koncesním řízení. Požádali jsme proto zástupce společnosti o její krátké představení čtenářům-občanům Přezletic:

Vodohospodářská společnost Benešov vznikla v roce 1993 a své služby poskytuje více než padesáti obcím a městům zejména v okresech Benešov, Praha-západ a Praha-východ. Dodávky pitné vody zajišťuje pro 80 tisíc obyvatel, odvádění a čištění odpadních vod pro více než 60 tisíc obyvatel. Provozování vodovodů a kanalizací tvoří dvě třetiny obrátu společnosti, třetinu pak služby s provozováním související - výstavba vodovodů a kanalizací, úpraven a čistíren vod, přípojek, vývozy jímek, likvidace kalů, laboratorní rozborů vod atd. .

Společnost je součástí nadnárodní skupiny SUEZ ENVIRONNEMENT, a čtyři stovky jejích sesterských společností působí v 58 zemích pěti kontinentů. Ve společnosti pracuje 170 zaměstnanců na plný a 55 na částečný úvazek, roční obrát dosahuje výše 230 mil Kč.

Sídlo společnosti je v Benešově, provoz jednotlivých vodovodů a kanalizací v obcích zajišťují její provozní střediska v Benešově, Jílovém a Vlašimi. Pro zajištění plynulých dodávek vody i odvádění odpadních vod pracuje v sídle společnosti nepřetržitě vodohospodářský dispečink, který nejen te-

lemetricky sleduje a řídí provoz jednotlivých zařízení, ale přijímá i oznámení a informace o poruchách či závadách a poskytuje informace o jejich řešení .

V loňském roce VHS Benešov zrekonstruovala budovu svého sídla a vybudovala nové prostory zákaznického centra a dispečinku, letos uvedla do provozu nové laboratoře vod a životního prostředí.

Další informace mohou zájemci získat na internetových stránkách společnosti www.vhs-sro.cz.

Předání provozu se uskutečnilo 31.12.2011 tak, aby dodávka vody a odvádění odpadních vod bylo nepřetržitě zajištěno. Současně budou k tomuto datu provedeny odečty všech vodoměrů, aby současný provozovatel mohl k datu předání dokončit fakturaci. Od 1. 1. 2011 tedy dodávku vody a odvádění odpadních vod zajistí pro odběratele nový provozovatel, bez ohledu na to, zda současný provozovatel uzavře své smlouvy o dodávce vody a odvádění. Nové smlouvy uzavře VHS Benešov s odběrateli v průběhu prvního čtvrtletí.

Ing. VLADISLAV ČERNÝ, Obchodní ředitel